

om mangfoldige Spørgsmaal, som ikke staa i nærmere Forbindelse med denne end med hvilken som helst anden af de Love, vi have forhandlet i disse Dage. Jeg skal med Hensyn til det foreliggende Lovforslag bemærke, at saa længe en vis offentlig Ansændighedsfølelse bevirkede, at den i Reglen paa Bladet var navngivet som Redaktør og Udgiver, som i Virkeligheden var det, saa længe mente jeg, at selv om der var et enkelt Exempel paa det Modsatte, vilde der ikke være nogen Grund til at gjøre nogen Forandring i de bestaaende Ansvarsregler, hvis Ufuldkommenhed jeg iøvrigt altid har været overbevist om. Det blev allerede i Fjor, da Loven af 2den November 1885 var til Behandling her, fremhævet af mig, at jeg ansaa det for et uanstændigt Omme, og at jeg derfor, saalænge det ikke var absolut nødvendigt at komme ind derpaa, vilde foretrække at forblive indtil videre staaende ved det Gamle, ved det System, som Loven af 3die Januar 1851 indeholder, skjøndt det var mig velbekendt, at Staben allevegne i Verden saa at sige var brudt over det. Det System, som Loven af 3die Januar 1851 vel ikke har tilsigtet, men som den har aabnet Døren for og aabnet Veiligheden til at sætte i Scene, det er i Virkeligheden Straffeløshed for Alt, hvad der gjøres i Pressen. Naar man kommer dertil, at man leier en Mand til at sætte sit Navn paa Bladet, og at han derved overtager Strafsansvaret, naar man kommer dertil, at man leier en Mand ganske uden Hensyn til hans personlige Kvalifikationer, en Mand, som ikke en Gang kan skrive en længere sammenhængende Artikel, saa er det virkelig det samme, som at hele Straffelovgivningingen med Hensyn til Yttringer i Pressen er umyttig, er kraftesløs, og derfor, jo mere det tog Overhaand, at man saaledes undlod at nævne de virkelige Udgivere, de virkelige Forfattere, og benyttede de saakaldte Straamænd, desto mere ensbetydende var det med, at der aldeles intet Værn var mod Misbrug af Pressen. Da Erfarungen altsaa viste, at den Usik, som tidligere havde været meget lidt kjendt her, begyndte mere og mere at gribe om sig, og Ingen kunde vide, i hvilket Omfang den vilde gribe videre om sig, hvis der ikke i Tide blev sat Stopper derfor, har jeg anset det for nødvendigt at skride ind derimod; men jeg har tillige — tror jeg, man maa indrømme — gjort det paa en saadan Maade, at den berettigede anstændige Yttringsfrihed ikke kan siges at lide derved. Det er ikke nogen urimelig Fordring den, at en Udgiver ved et Blad sætter sit Navn derpaa, og det er den eneste Fordring, der stilles; naar han gjør det, saa forbliver iøvrigt Alt, hvad der

kunde interessere Offentligheden, saaledes som det var. Navnlige er det jo klart nok, og det viser ogsaa Erfarungen hver evige Dag, at denne Lov ikke i mindste Maade har hindret Anonymiteten. Det er ganske vist et stort Spørgsmaal, om Anonymiteten ikke bør tilstedes til en vis Grad, og derfor vil jeg altid have stor Betænkelse ved uden videre at opstille den Regel, at alle særegne Bestemmelser om Ansvar for Pressefriheden skulde falde bort, og at disse skulde bedømmes efter den almindelige Lovgivning; thi i det Øjeblik man opstiller den Sætning, at alle særegne Bestemmelser om Ansvar for Presseforseelser skulde falde bort, og disse bedømmes efter almindelig Lovgivning, kommer man i Virkeligheden til at gjøre Angreb paa Anonymiteten, det vil sige, man kommer ikke til at gjøre Angreb paa den faktiske Anonymitet, men man kommer til det, at naar der foreligger en Lovovertrædelse, saa er det tilladt at anstille Undersøgelse om, hvem der er Forfatteren, selv om han har holdt sig skjult, fordi de almindelige Strafferetsregler naturlig føre til, at det første og vigtigste Ansvar — Ansvar for den, som egentlig er Op-havsmand, — maa hvile paa Forfatteren, og at de Andre, som der kunde være Tale om, blive væsentlig kun Hjælpere for ham. Som sagt, saa vidt troede jeg ikke at burde gaa, fordi jeg erkjender, at der kan siges meget til Fordel for Anonymitetens Bevarelse, og derfor er det ogsaa, at Lovforslaget i Grunden kun hæbder, hvad jeg er ganske overbevist om ogsaa er Meningen med Loven af 3die Januar 1851, nemlig at Anonymitet kan finde Sted og kan bevares paa den Betingelse, at den virkelige Udgiver sætter sit Navn paa Bladet. At en lignende Fordring maa stilles med Hensyn til den, der navngiver sig som Forfatter og saaledes overtager det hele Ansvar, turde ogsaa være klart; at der heller ikke her er nogen som helst Grund til, at den virkelige Forfatter skulde kunne leie en anden Mand til at navngive sig som Forfatter og derved paatage sig Ansvar for sit Bedkommende og for Bladets Udgivers Bedkommende, synes at være ligesaa indlysende. Jeg tror derfor, at de Bestemmelser, som dette Lovforslag indeholder, i og for sig ere meget liberale Bestemmelser, som enhver frisindet Presse-lovgivning meget godt kan vedkjende sig, idet de nemlig i den Henseende opretholde Alt, hvad der bør opretholdes som godt og fornuftigt. — Hvad de Straffebestemmelser angaar, som indeholdes i Lovforslaget, saa skal jeg foreløbig derom bemærke, at det selvfølgelig hører til den Slags Ting, hvorom der meget godt kan finde Forhandlinger